

2. Систему забезпечення туристичного потенціалу території формують такі елементи: природні та антропогенні туристичні ресурси; МТБ туризму; маркетингова політика; трудові ресурси.

Використана література:

1. Бутко М.П. Генезис економічної теорії та методологічні підходи до оцінки туристичного потенціалу регіону. – Електронний ресурс. – Режим доступу: / http://tourlib.net/statti_ukr/butko.htm.

2. Оцінка туристично-рекреаційного потенціалу регіону: монографія / за заг. ред. В. Г. Герасименко. – Одеса: ОНЕУ, 2016. – 262 с.

3. Шмагіна В.В. Механізми мобілізації природно-ресурсного потенціалу розвитку рекреації та туризму (на прикладі Українського Причорномор'я): дис... к.е.н.: 08.08.01 / В.В.Шмагіна. – О.: Ін-т пробл. ринку та екон.-екол. дослідж., 2001.

4. Полюга В. Аспекти статистичного вивчення стану туристичної галузі регіону / В.Полюга // Регіональна економік, 2001. - № 2. – С.176-180.

5. Мацола В.І. Формування і розвиток рекреаційно- туристичного комплексу Закарпатської області: автореф. дис... к.е.н.: 08.10.02 / В.І.Мацола. – Львів: Інститут регіональних досліджень, 1996.

6. Гулич О.І. Рекреаційний потенціал Українських Карпат та сучасний стан його освоєння / О.І.Гулич; Ін-т регіон. дослідж. НАН України. – Л.: 2004. – 56 с.

7. Abdulla A., Sumen M. Methodology of assessment of tourism potential: an example of Murshidabad district, West Bengal, India // International Journal of Scientific and Research Papers, Vol. 2 (9), 2012.

Інтеграція країни у світовий економічний простір. Інструменти світової макроекономічної політики

Мяснікова В.П., студентка 5 курсу спеціальності «Економіка підприємства»
Національного фармацевтичного університету
lerka091996@gmail.com

Науковий керівник: Гладкова О.В. к.е.н., доцент кафедри управління і економіки підприємства Національного фармацевтичного університету

Економічна інтеграція – це хід розвитку міцних економічних зв'язків та поділ праці національних господарств, які близькі між собою за своїм економічним рівнем розвитку.

Найближчим часом наша країна має непогані перспективи в багатьох галузях, наприклад, таких як ракетно-космічна техніка та глобальна навігація, енергетика, телекомунікації. Інтеграція відносин в Європі розвиваються дуже швидко. Участь українських науковців в цьому напрямку сприяє інтеграції України а європейський економічний простір та розвитку науково-технологічного потенціалу.

Учасник інтеграційного об'єднання може бути будь-яка європейська держава, яка діяла за демократичними принципами суспільного ладу.

Законодавство держави, яка є кандидатом, має відповідати нормам права Європейського Союзу. Але окрім того, необхідним є високий рівень економічного розвитку, який відповідає середнім показникам Європейського Союзу. Зокрема, дефіцит бюджету повинен складати не більше 3% ВВП, державний борг - 60% ВВП, а рівень інфляції має перевищувати середній показник лише на 1,5%.

На даний момент, ЄС об'єднує 27 країн, де налічується близько 500 млн. осіб. Приєднання нових країн до союзу збільшить їх ресурсний потенціал та ринки збуту, що також збільшує ризики нестабільності. Процес інтеграції під час розвитку включає в себе декілька стадій, наприклад: утворення валютного та економічного союзів, спрямування капіталу та робочої сили, створення єдиного ринку з уніфікацією юридичних та економіко-технічних умов торгівлі.

За останній час відбулись позитивні зміни, які стосувалися посилення економічних інтеграційних процесів між Україною та Європейським Союзом, що забезпечать двосторонню підтримку Україні. Середовище співробітництва між ЄС та Україною дуже різноманітне, це і технології, і вища освіта, і промислова галузь, енергетика, наука, транспорт тощо.

В економічних взаємовідносинах України з країнами ЄС активізувався діалог в енергетичній галузі щодо пристосування енергетичного законодавства України до законодавства Євросоюзу.

Активно розвиваються галузь міжрегіонального та транскордонного співробітництва, зокрема в рамках єврорегіонів та нових транскордонних об'єднань, було підписано угоду між Україною та ЄС про наукове і технологічне співробітництво, в тому числі й дослідження у сфері космосу.

Інтеграційні процеси по всьому світу розвиваються швидкими темпами. Одним із найвдалиших проявів інтеграції, є західноєвропейська інтеграція, яка вступила у вищу фазу свого розвитку - створення єдиної європейської валютної системи.

Україна має відповідні шанси до інтеграції в економіку світового господарства. Це і участь у створенні міжнародних банків та транснаціональних корпорацій, продаж об'єктів інтелектуальної власності.

Україна намагається стати повноправним учасником світової системи господарювання. Але виникають причини, що ускладнюють цей процес. До них можна віднести:

1) Неєфективність структури зовнішньоторговельного обігу, де переважає сировина та постачальницько-збутовий характер зовнішньоекономічних зв'язків;

2) Структура виробництва є нераціональною, бо держава не сприяє розвитку високотехнологічних галузей, таких як, машинобудування, інженерна, комп'ютерна, а створює вигідні умови традиційно розвиненим енерго- та матеріаломістким виробництвам, крім того, недостатньо розвинений ринок споживання;

3) Нераціональне використання ресурсів і низький технологічний рівень виробництва через відсутність коштів;

4) Відсутні екологічно чисті технології; разом з тим, присутня надмірна кількість енергетичних і промислових комплексів.

Для нашої держави пріоритетною є галузь виробництва космічної техніки, будівництво важких транспортних літаків, порошкова металургія, харчова промисловість, суднобудування, послуги трубопровідного комплексу, виробництво органічної і сільськогосподарської продукції, виготовлення зварювальної апаратури, залізничного та автотранспорту. Ці галузі проявлять свій ефект у середньостроковій перспективі.

До найважливіших конкурентних переваг вітчизняної економіки можна віднести:

- родючі угіддя, значні запаси чорнозему;
- запаси та вигідне розташування корисних копалин, серед яких залізна та марганцева руди, сірка, ртуть, титан, рідкоземельні метали, уран, мінеральні солі, гіпс, граніт, мармур та інші;
- достатньо високий освітній рівень працездатного населення при відносно низькому рівні оплати праці;
- унікальні виробничі комплекси, такі як: металургійний, машинобудівний, хімічний та інші.
- наявність розгалуженої транспортної інфраструктури;
- вигідне геополітичне становище та транспортно-географічне розташування;
- привабливість кліматичних умов, унікальний рекреаційний комплекс, що включає такі підкомплекси, як Азовський, Чорноморський, Карпатський та Поліський.

Кінцеві цілі макроекономічної політики спираються на ряд проміжних цілей, які визначаються за допомогою широкого кола показників. Серед них перше місце посідають валютний курс, відсоткова ставка, грошова маса, міжнародні резерви та інші. Використання проміжних цілей дає змогу державним органам тримати під контролем всі зв'язки, які відповідають за досягнення кінцевих цілей макроекономічної політики.

Макроекономічна політика для досягнення своїх цілей використовує певні засоби та інструменти, такі як, зовнішньоторговельні, валютні, прямого цінового регулювання, рішення економічних проблем, участі у світових економічних відносинах, проведення приватизації, державного регулювання.

Також, заходами макроекономічної політики можна вважати зниження податку на прибуток підприємств до 18%, норм обов'язкового резервування за коштами вкладів юридичних і фізичних осіб у національній та іноземній валютах на вимогу і коштами на поточних рахунках – до 6,5%, та за строковими коштами і вкладками (депозитами) юридичних і фізичних осіб у національній та іноземній валютах – до 3%.

Висновки. Тож, виходячи з цього, можна зробити висновок, що х метою подальшої інтеграції у європейський простір Україна здійснює активні кроки зі свого боку, і Європейський Союз досить позитивно реагує на них. Крім, країна, яка стала на шлях ринкових перетворень, не зможе побудувати високорозвинене сучасне суспільство без активного залучення іноземного капіталу, достатню кількість якого зможуть забезпечити лише країни «великої сімки» та ЄС.

Використана література:

1. Бондар К. Концептуальні засади забезпечення формування в Україні моделі економічного зростання інноваційного типу //Економіст. - 2012. - № 10. - С. 44-47.
2. Геєць В. Макроекономічна оцінка грошово-кредитної та валютно-курсової політики України до і під час фінансової кризи //Економіка України. - 2010. - № 2. - С. 5-23
3. Жаліло Я. Інструменти макроекономічної політики/ Ярослав Жаліло //Україна-НАТО. - 2010. - № 6. - С. 60-64

Проблеми розвитку територіальних громад Харківського регіону
Перепелюкова О. В., к.е.н., старший викладач кафедри міжнародного
бізнесу та економічного аналізу
Харківського національного університету ім. С. Кузнеця
Lena.perepelukova@gmail.com

Розбудова соціальної, правової, демократичної держави в сучасних умовах децентралізації та конституційних реформ зумовлює відповідні процеси розбудови інституту місцевого самоврядування, первинною ланкою якого виступає територіальна громада. У сучасних умовах громада відіграє провідну роль у забезпеченні системи життєдіяльності людини і суспільства в цілому, адже переважну більшість своїх суспільних потреб людина задовольняє на рівні села, селища та міста. Ставлення людей до влади та держави залежить від якості їхнього життя, можливості задовольняння суспільних потреб, відчувати вплив на покращення життя не тільки своєї родини а й громади в цілому. Підтримка місцевого самоврядування з боку держави та створення необхідних умов для стійкого та самостійного розвитку територіальних громад є одним із головних та пріоритетних завдань сьогодення з боку влади. Такі пріоритетні завдання мають своє відображення у законодавчих та нормативних актах, програмах розвитку. Існує два основних підходи до формування та реалізації державної політики розвитку територіальних громад. Традиційний, який полягає у визначенні проблемних питань та потреб громад. Проте такий підхід не ефективний, оскільки зосередження тільки на проблемах призводить до упущення пошуку виникнення цих проблем. Інший підхід (альтернативний) полягає у збільшенні потенціалу громад для створення і зміцнення її активів, він концентрується на сильних сторонах громади та засобів для їх покращення. Одним із дієвих інструментів визначення стану та проблем у громаді є моніторинг розвитку територіальної громади, який повинен включати єдині показники оцінки розвитку територіальних громад, здійснювати порівняння схожих громад, визначати необхідні напрями допомоги з боку органів влади для різних територіальних громад, розробляти більш виважену та обґрунтовану стратегію регіонального розвитку України. Проблема полягає в тому, що не має єдиного механізму, який повинен забезпечити реалізацію державної політики у сфері